

N:o 83.

Af herr **E. G. Åkerlind**, om särskildt lönetillägg för banvakterna vid statens jernvägar norr om Ljusdal.

De norrländska banvakterna å statens jernvägar hade före löne-regleringen år 1897 ett dyrortstillägg af 5 kronor pr månad utöfver det arfvode, som öfriga banvakter å statens jernvägar erhöilo. Detta dyrortstillägg begärde jernvägsstyrelsen att fortfarande få behålla för att på samma sätt som förr fördela bland Norrlands jernvägsbetjente; men, enligt den af Kongl. Maj:t tillsatta jernvägskomitens förslag, blef det vid sagda löne-reglering indraget.

Jag anser emellertid, att en förbättring af dessa betjentes existensvilkor är i hög grad af behovet påkallad.

Det torde vara klart för alla, att lifsmedelsprisen äro betydligt högre i Norrland än i öfriga delar af landet och att därför såsom en gifven följd den arbetande klassens aflöning är något högre än annorstädes i landet. Jernvägsbetjente deremot och i synnerhet banvakterna äro lägre aflönade än de fleste kroppsarbetare i norra delen af landet. Den ansvarsfulla uppgift, de iklädt sig att fylla till staten och den enskilde, samt deras ytterst stränga tjenstgöring borde dock bereda dem rätt till, om icke högre, dock lika hög inkomst som en vanlig kroppsarbetare.

Jernvägarna i Norrland genomlöpa stora vildmarker med ofta 3 å 4 mil mellan stationerna. Till dessa obygdar äro banvakterna hänvisade att bo och vistas. Hvilka svårigheter och omkostnader detta skall förorsaka för dem som hafva skolpligtiga barn kan lätt tänkas, då de äro tvingade till att inhyra sina barn i skolornas närhet och därför måste betala ända till 10 å 15 kronor per månad. Det kalla klimatet fördyrar derjemte betydligt omkostnaderna för beklädnad, enär de måste

kläda sig i skinnkläder för att kunna uthärda dagen lång i 20 à 30° kyla.

De jemförelsevis nyare jernvägarne i Norrland, markens kupering och den stränga kölden samt icke minst de ymniga snöfallen om vintern och vårfloderna på våren förorsaka ett strängare arbete och en vaksammare tillsyn å de nordligare jernvägarne än den, som i öfriga delar af landet synes af behovet påkallad.

Då jag under sistlidna års riksdag motionerade i liknande syfte, anhöll jag, att Riksdagen ville besluta, att banvakterna i fjerde distriktet måtte uppflyttas en löneklass högre än banvakter i andra distrikt af statens jernvägar. Till detta mitt förslag gaf Andra Kammaren sitt bifall gent emot statsutskottets afstyrkande utlåtande. Då statsutskottet motiverade sitt utlåtande dermed, att förhöjningen med en löneklass i arfvodet för banvakter i öfre Norrland skulle kunna utgöra hinder för en stundom önskvärd förflyttning af derstädes stationerade betjente, som kommit i åtnjutande af det förhöjda arfvodet, till sydligare distrikt, der arfvodet för banvakter fortfarande skulle utgå med nuvarande lägre belopp, samt då i alla fall den föreslagna jemkningen i lönevilkoren för en del af den talrika jernvägspersonalen skulle i den fastställda aflöningsskalan föranleda en rubbning, så vill jag till den del taga hänsyn till utskottets gjorda framställning, att jag frånträder mitt då gjorda yrkande och i dess ställe vördsamt hemställer,

att Riksdagen ville besluta, att banvakter å statens jernvägar norr om Ljusdal måtte erhålla ett dyrorts-tillägg af fem kronor i månaden utöfver sitt nuvarande arfvode.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1901.

E. G. Åkerlind.